

לפ א ב מיי פ"ו מהל'
 שגגות הלכה ח:
 א ג מיי פ"ט מהל' שבת
 הל' יח קמג לאזין סה:
 ב ד מיי שס הל' טו:
 ג ה מיי פ"י שס הל' ט:
 ד ו שס הלכה י:
 ה ז מיי פ"ט שס הל' יח:

היא הא דפריך מינה אמאי נקט
נמכוין לכתוב אות אחת ועלו בידו
שמים אפי' נמכוין לאותן שמים שכתב
ובתנן בלא זיון פטור מיון דמוקמי לה
בדבדי זיוני דהא בצרייתא לא קתני
וכתב שני זיינין דנוכל לומר דאחי
לאשמעינן אלא כתב שתי אותיות
אחרות דלא בעי זיון כיוצא בדפרישתי^(א)
במתניתין לך נראה דממנא פריך
וגרסינן והתנן:

מִשּׁוֹ דְּכַתִּיב אִי הוּדַע אֲלֵי חֲטָאִים
יִידַעַת חֲטָאִי^א הוּא דְּשִׁמְה יִידַעַה אֲבָל
יִידַעַה דְּלֹא חֲטָאִי לֹא שִׁמְה יִידַעַה:
וּרְבִנְיָ בְּכִי יֵשׁ יִידַעַה דְּכַתִּיב בִּי.
פִּירֶשׁ בְּקוּנֵט^ב הָאן דְּנִקְט
אוֹת אַחַת שְׁחִרִית וְאוֹת אֶחָד הָעֲרִיבִים
כִּיּוֹן דְּהוּ שְׁחִרִית בִּינְתִּים כְּדִי לִידַע
חֲשִׁיב כְּשִׁמְי הָעֲלָמוֹת וְאִין גִּרְאָה חֲדָא
דְּהוּא לִיָּה לְפִרֶשׁ שִׁיעוֹר שְׁחִית וְעוֹד
דְּאִמֵּר לְעִיל כְּתָב אוֹת אַחַת בְּיִסּוּרִי
וְאוֹת אַחַת בְּעִרְכָּא חִיִּיב אֲעִיג^ג
דְּמִסְתַּמָּא יֵשׁ שְׁחִית^ד כְּדִי לִידַע וְגִרְאָה
דְּמִיירִי שִׁידַע בִּינְתִּים וְאוֹת שְׁחִרִית
וְאוֹת עֲרִיבִית נִקְט לְרִבוּתָא דְּלָף עַל
גַּב דִּישׁ עִם הָיִידַעַה הָפִסְקָא וְשִׁחִית
גְּדוֹל בִּינְתִּים מִחִיִּיב רִיג^ה:

(א) תום' ד"ה והמנא וכו'
 חייב כדפירש במתמנין
 (ב) במשנה שמי צמי מירי
 בנירים: (ג) גמ' בין צקוק
 שיעור שתי חוטין: (ד) שם
 ג' צמי מירין האורג כל'
 ואות ו' נמחק: (ה) שם אמר
 אביי תרמי בבבא מירא
 (ו) רש"י ד"ה ונפסה מירא
 צ' חוטין של ערב חייב
 (ז) ד"ה והא מניין וכו' תנן
 להו המס:

במ' קדושים אנחנו. ע"ס
במדרש במדבר רבה ר"ס
מסעי על פסוק נחית כלא
עמך: שם א"ל להאי גיסא
פסחים קח ע"א ב"ב מז
ע"ב:

יראה ראתה נטתה. נשני
שהדרך לנגדי, כלומר לקנאת
ולהקניטני (במדבר כב לב)
הכותב שתי אותיות. הוי"
מלאכה נשנת (כריתות יב):
איז ידיעה לחצי שיעור

ואכל חצי שיעור ויודע, לא
הוא יודע לחלק, דאס חזון
ואכל חצי שיעור מאטרופי
(שם). אחת על האריג. אס
מוסיף הוא על האריג שיעור
בזאת, דמאטרופ עם השאט
(לקחון קה). והקורע עצ
מבט לתפור. פעמים שנקט
עגול ואינו יכול לתפור כי
אבל אס קורעו, אבל קורע
שלא לתפור לא הוי במשק
(לעיל עב).

ועלתה בידו ב' חייב
והתניא פטור, ושנינן בדבוע
זיונא. פי' כגון צריך לכתוב
ט"ז, ומדי רהוטו לא
הדביק בו (לצלע) [הצלע]
האחרון ונמצא כאילו פו, א

כלאמרין סוף פרק הצוה (ולעיל דף קד:) אכל אי לא גרסינן בצלמנא אמי שפיר דסוף לא בצוף ממש קלאמר: הכל

א' גיסא ואמרי לה להא גיסא י' סתרי קמיני תרי נמי לא סתרי לא ידיעי אלימי תרי נמי ידיעי ר' ר' חייב וחכמים אומרים בין ב' חומין ברוחב ג' בתי גירין הא יוחב ג' בתי גירין והאורג (ו) ג' כר"א תניא אידך "האורג ב' אפילו אחד יובשפה שני חומין ה' לאורג צלצול קמן שני חומין חגס ועל האימרא חייב סתמא אמר אביי תרתי בבתי (ו) גירא מצוביטא: והתופר ב' תפירות: ת משום דקבעי למיתנא סיפא דהוקורע הא נמי תנינא באבות יע בחמתו ועל מתו משום הכי שתי תפירות: היכי משכחת לה דעברה

ונצברה וסל דלא (ו) תנא לה הסם:

[illegible]

עוד אלא שאם ארג מאצל שפת הבגד האחת שהיא קדוהא אל חשאידי שיעורג בתי נירן חיבי, שמונה יאדו צילצול קטן. צילצול זה (כמן) [כמן] אבטו הוא. אבל אל בתור הבגד שיהא מאצל חוטינו אל יורר, אם שטן ברחל אלמ חסית חיבי אלמ פטור. אלמ האורג ב' חוטב כרחוב אל בתי נירן, על ש' חוטק חסית עסקוק כמן אמו וינינו, חוט אחד לאן חוטות אחד לאמן צביר, ש' האמירא שהוה אלמלם ואלטראסל שחית שמשעאל, חוט מלשח חטובות חוט צמיר, חטובמן ב' חותב חויבי. ונעושה ב' בתי נירן. ש' מכניס חוטי שחית בינינו שחית אל דרר, ח' חותב חויבי חלוק אלמ חתיב. קירור, חוט צמיריאל. ש' (מטות) משנת, אורגיני אותה מן חסיב אל מן חוטי ש' חותב חויבי.

רבינו חננאל (המשך)
התארגנת רחבה כולה פחות
ממסיט, אם היא צרה אפילו
ג' בתי גירין בלבד כמו
צילצול קטן, אם ארג בו
ב' חוטין שנמצאת אריגתו
מן השפה אל השפה, אע"פ
שהטעם מלא דמיון חזק, ולא